

**ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

**НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ**

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ:
ТРАДИЦІЇ, ІННОВАЦІЇ, ГЛОБАЛЬНІ ТРЕНДИ**

*Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
за міжнародною участю*

11 жовтня 2019 року

УДК 35(477)(06)
П 88

Редакційна колегія:

Іжа М. М. – д.політ.н., проф.
Ахламов А. Г. – д.е.н., проф.
Безверхнюк Т. М. – д.держ.упр., проф.
Давтян С. Г. – к.держ.упр., доц.
Колісниченко Н. М. – к. держ.упр., доц.
Красностанова Н. Е. – к.е.н., доц.
Кривцова В. М. – к.і.н., доц.
Марущак В. П. – д.держ.упр., проф.
Пахомова Т. І. – д.держ.упр., проф.
Пігарєв Ю. Б. – к.ф.-м.н., доц.
Попов М.П. – к.держ.упр., доц.
Попов С. А. – д.держ.упр., проф.
Приходченко Л. Л. – д.держ.упр., проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою
ОРІДУ НАДУ при Президентіві України.
Протокол № 239/8-12 від 12 вересня 2019 року

П 88 Публічне управління: традиції, інновації, глобальні тренди : матеріали
Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 11 жов. 2019 р. – Одеса :
ОРІДУ НАДУ, 2019. – 324 с.

Матеріали публікуються в авторській редакції

© ОРІДУ НАДУ
при Президентіві України, 2019.

В незалежній Україні прийнятий Закон «Про державну статистику» (1992/2014 рр.) відзначив задачі та напрям державної політики в галузі статистики, спрямованої на створення єдиної системи обліку та статистики на всій території України та її узгодження з міжнародними стандартами і методологією (ст. 3) [2].

З метою реформування державної статистики для задоволення сучасних потреб суспільства в об'єктивній, достовірній та неупередженій статистичній інформації, яка відповідає основним принципам офіційної статистики, схваленим Генеральною Асамблеєю ООН, та Кодексу норм європейської статистики, для прийняття обґрунтованих рішень, проведення досліджень і відкритих обговорень у 2019 р. Кабінет Міністрів України затвердив Програму розвитку державної статистики до 2023 року [5]. Напрямами розвитку державної статистики є: модернізація державної статистики, що передбачає такі завдання, як імплементація міжнародних стандартів та перехід до процесно-орієнтованої системи виробництва статистичної інформації та використання новітніх інформаційних технологій. У Програмі визначені пріоритети за напрямами подальшого розвитку державної статистики, які сформовані з урахуванням положень Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами.

Таким чином, завданням сучасної статистичної системи є забезпечення світу і громадськості незалежною високоякісною інформацією про економіку і суспільство на загальносвітовому, національному та регіональному рівнях, а також робити цю інформацію загальнодоступною для використання з метою прийняття рішень, в науково-дослідних цілях і для дебатів. Для реалізації цієї загальної задачі і концепції, держави прагнуть до співпраці і безперервної взаємодії з користувачами згідно з принципами статистики і загальним принципом управління якістю, включаючи цілеспрямовану керівну політику, партнерство, задоволеність персоналу і постійне вдосконалення, на додаток до інтеграції і гармонізації.

Список використаних джерел.

1. Конституція України. – К., 2019. – 48 с.
2. Про державну статистику: Закон України від 17.09.1992 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2614-12>
3. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2657-12>
4. Про державну таємницю: Закон України від 21.01.1994 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/3855-12>
5. Про затвердження Програми розвитку державної статистики до 2023 року. Програма розвитку державної статистики до 2023 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 27.02.2019 № 222 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-2019>
6. Збірник узаконень та розпоряджень Всеукраїнського революційного комітету / Рада Народних Комісарів, Народний комісаріат юстиції. – 1-е вид. (офіційне). – Харків: Шоста радянська друкарня, 1921. – 790 с.
7. Збірник узаконень та розпоряджень робітничо-селянського уряду України / Народний комісаріат юстиції. – 4-е вид. – Харків: Друкарня УВО ім. М. Фрунзе, 1924. – 1052 с.
8. Кодекс європейської статистическої системи – для національних и местных статистических органов. Принят 28 сентября 2011 г. на заседании Комитета Европейской статистической системы [Електронний ресурс]. – Режим доступу: Eurostat/ <http://ec.europa.eu/eurostat/quality>
9. Кондратьев А.Ю. Нормативно-правове регулювання державної статистики в Україні: проблеми та шляхи вдосконалення. – Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.:Юриспруденція. – 2013. – № 6-2 том 1. – С.109-111.
10. Нариси з історії статистики України. 2-ге вид., випр. та доп. – К.: Держкомстат України; НДІ статистики Держкомстату України, 1999. – 187 с.
11. European Statistical System (ESS) URL: <http://www.statistics.gr/en/european-statistics-terms>

ГАЙТАН ВІТАЛІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ

*старший викладач кафедри міжнародних відносин та права
Одеського національного політехнічного університету, к.п.н.*

ПОНЯТТЯ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ ФУНКЦІЙ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Юридична відповідальність – явище, що є найбільш близьким до процесу правозастосування. Воно безпосередньо пов'язано з юридичною кваліфікацією діяння як правомірного. Схвального державою, так і протиправного. Себто такого, що викликає осуд суспільства та потребує використання державного примусу.

В сучасній літературі з теорії держави і права постійно триває дискусія стосовно можливості виділення позитивного та негативного видів юридичної відповідальності. Ця проблема стосується розуміння самої сутності юридичної відповідальності як явища та має принципове методологічне значення. Саме крізь призму виділення позитивного та негативного видів юридичної відповідальності розглядаються інші важливі її характеристики, зокрема функції, цілі та призначення.

Дослідження проблеми визначення й класифікації функцій юридичної відповідальності займалися такі сучасні науковці як: О. Е. Лейст, Д. А. Липинський, М. Н. Марченко, С. В. Наруто, О. Ф. Скакун, М. П. Трофімова та інші. Водночас, у наш час існує достатньо невелика кількість наукових праць, в яких детально розглядаються питання про визначальні складові поняття “функції юридичної відповідальності” та досліджуються методологічні проблеми їхньої класифікації.

Метою нашого дослідження є виділення визначальних складових поняття “функції юридичної відповідальності” та класифікація цих функцій.

Д. А. Липинський вважає необхідним підкреслити, що юридична відповідальність є цілісним явищем, саме тому виділення позитивної та негативної її видів не є виправданим. Водночас, він наголошує на можливості виділення позитивного та негативного аспектів юридичної відповідальності. Крім того, на думку Д. А. Липинського юридична відповідальність має дві форми реалізації – добровільну та державно-примусову. [1, с. 22]. На основі цієї концептуальної ідеї Д. А. Липинський розкриває соціальне призначення юридичної відповідальності та увесь різноманітний спектр функцій, що їй притаманні. Згідно з його концепцією, стверджувати про відсутність у юридичній відповідальності добровільної форми реалізації рівнозначно запереченню її соціального характеру.

Отже, під функціями юридичної відповідальності розуміють основні напрямки впливу на суспільні відносини, поведінку суб'єктів, мораль, правосвідомість, культуру. За допомогою функцій розкривається сутність юридичної відповідальності, що включає в себе соціальне призначення та засоби досягнення її цілей. [1, с. 90].

Серед сучасних авторів не спостерігається єдності щодо кількості виділення функцій юридичної відповідальності. Ми погоджуємося з Д. А. Липинським, що найбільш вірним є виділення п'яти основних функцій: 1) каральної; 2) превентивної; 3) регулятивної; 4) відновної; 5) виховної. Така класифікація функцій юридичної відповідальності є найбільш детальною та підкреслює їхній зв'язок з функціями права. Визначення функцій юридичної відповідальності змістовно розкриває її сутність і характер впливу на суспільство. В цьому полягає зв'язок між функціями права та юридичної відповідальності, що носить взаємний характер. Не тільки функції права знаходять своє вираження в функціях юридичної відповідальності, але й функції юридичної відповідальності відображаються у функціях права.

Список використаних джерел.

1. Липинський Д. А. Проблемы юридической ответственности / Под редакцией доктора юр. наук, проф. Р. Л. Хачатуров. – СПб.: “Юридический Центр Пресс”, 2003. – 387 с.

ГОМЕНЮК МАР'ЯНА ПЕТРІВНА

слухач ОРІДУ НАДУ при Президентіві України

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ІНСТИТУТУ АВТОРИЗОВАНОГО ЕКОНОМІЧНОГО ОПЕРАТОРА ДО МИТНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

З обранням вектору України на євроінтеграцію виникло питання щодо переосмислення та вдосконалення власної митної політики. Митна політика є ефективним інструментом забезпечення економічних інтересів держави. Її завдання, характер та механізм впровадження у значній мірі визначаються стратегічними цілями країни для побудови конкурентної національної економіки. Реалізація митної політики на сучасному етапі потребує постійних змін та необхідності розширення масштабів міжнародної торгівлі.

В Митному кодексі України визначено, що державна митна політика - це система принципів та напрямів діяльності держави у сфері захисту митних інтересів та забезпечення митної безпеки України, регулювання зовнішньої торгівлі, захисту внутрішнього ринку, розвитку економіки України та її інтеграції до світової економіки. Державна митна політика є складовою частиною державної економічної політики [1].

Імплементация положень Угоди про асоціацію між Україною та ЄС у сфері митної справи відіграє ключову роль у формуванні митної політики держави. Результатом цієї імплементації має стати суттєве спрощення митних процедур, зменшення витрат підприємств при здійсненні міжнародних торговельних операцій та поступове зростання обсягів товарообігу України та ЄС. Зокрема, одним із етапів адаптації є запровадження в Україні інституту авторизованого економічного оператора (далі – АЕО), аналогічного тому, що функціонує в ЄС [4].

Концепція АЕО була запроваджена Всесвітньою митною організацією (далі - ВМО) у 2005 році шляхом прийняття Рамкових стандартів безпеки і полегшення світової торгівлі. Вона основа на партнерських відносинах між митними службами і підприємницьким співтовариством. Відповідно до Рамкових стандартів, авторизований економічний оператор – ця будь-яка юридична особа, залучена в міжнародний рух товарів і визнана національним митним органом або від його імені, якщо відповідає стандартам безпеки ВМО або аналогічної системи постачань [3].

Впровадження АЕО в Україні допоможе зменшити кількість митних процедур та час проходження митної очистки для надійних компаній, що підвищить конкурентоспроможність українських підприємств на зовнішніх ринках. Однією з важливих переваг має стати взаємне визнання Україною та ЄС компаній із статусом АЕО. Для приватного сектору це, насамперед, економія часових, грошових та організаційних ресурсів, прозорість і передбачуваність процедур, а також покращення потенційних можливостей бізнесу.

Статус АЕО, який може отримати підприємство, надає певний перелік пільг та спрощень при проходженні митних процедур. Це найвищий ступінь довіри митниці до підприємства. Для отримання статусу АЕО підприємство має відповідати певним критеріям.

Формально, в Україні інститут АЕО запроваджено Митним кодексом з 2012 року. Але, оскільки дані норми містили суттєві невідповідності міжнародній практиці, вони так і не запрацювали. Враховуючи це, було підготовлено законопроект «Про внесення змін до Митного кодексу України щодо деяких питань функціонування авторизованих економічних операторів», який був схвалений Верховною Радою України 12.09.2019 у першому читанні. Проект пропонується запровадити дієвий механізм інституту АЕО аналогічний тому, що функціонує в ЄС, з перспективою їх подальшого взаємного визнання, що передбачено статтею 80 Угоди та є одним із основних базисів митного співробітництва між Україною та ЄС. Наразі проект Закону потребує розгляду у другому читанні [2].